

DESPENTES

OŠUKEJ MĚ

An illustration of a man and a woman in a close embrace, holding a handgun together and pointing it towards the viewer. The woman is in the foreground, wearing a green tank top, with blood splatters on her face and chest. The man is behind her, also with blood on his face. The background is a solid reddish-pink color.

přeložila Petra Zikmundová

■ garamond

Ošukej mě

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatrosmedia.cz

■ garamond

DESPENTES

Ošukej mě – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS  **MEDIA**

DESPENTES

OŠUKEJ MĚ

■ garamond



Chcete, aby příběh této skvělé knihy pokračoval i potom,
co ji dočtete?

Tak ji pusťte dál do světa! Vše potřebné se dozvíte na

www.restorio.cz.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte.

V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

Z francouzštiny přeložila Petra Zikmundová

© Editions Grasset & Fasquelle, 1999

Cover © Sergi Pérez Gómez

Translation © Petra Zikmundová, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-7407-753-1

ISBN e-knihy 978-80-7407-754-8 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-7407-755-5 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7407-756-2 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

PRVNÍ ČÁST

*Ale že jsi vlažný, ani studený, ani horký,
vyplivnu tě ze svých úst.
Fjodor Michajlovič D.*

*Matka tvrdila, že jsem pro lásku stvořenej.
Já mám jenom sex, a to ani ne každý den.
Sale Def.*

Kapitola I

Nadine se uvelebí v tureckém sedu u obrazovky, zmáčkne tlačítko „Rychle vpřed“ a přeskočí úvod. Je to starý videopřehrávač bez dálkového ovládání.

Na videu je tlustá blondýna přikurtovaná na velké kolo, visí hlavou dolů. Detail na její kreví nalitý obličej, pod vrstvou mejkapu se vydatně potí. Brýlatý chlap jí to energicky dělá rukojetí dětek. Říká jí, jaká je sprostá tlustá čubka, ona se hihňá.

Všichni herci v tom filmu vypadají jako obyčejní prodáváci. Má to rozpačitý půvab, jakým se vyznačuje německá filmová produkce.

Ženský voiceover zařve: „A teď ukaž, jak se celá pochčiješ, ty kurvo.“ Vytryskne veselý zlatý déšť. Muž pobídnutý voiceoverem se k proudu nenasytně vrhne. Vychutnává si chcanky, sem tam vystřihne na kameru rozvášněný pohled, horlivě se předvádí.

V další scéně si ta samá holka, teď na všech čtyřech, důkladně roztahuje bílé pŕlky obřího zadku. Týpek podobný tomu prvnímu jí mlčky nakládá.

Blondýna je afektovaná, nejspíš si připadá jako herečka ve sladáku. Lačně si olizuje rty, krčí nos a roztomile lapá po

dechu. Na stehnech se jí natřásají hroudy celulitidy. Trochu si naslinala na bradu a pod líčením má zřetelné pupínky. Chová se jako holčička v povadlém starém těle.

Jak ze všech sil co nejpodmanivěji natřásá zadek, dokonce se jí daří odvádět pozornost od břicha, strií i svojí hnusné držky. Mimořádný výkon. Nadine si zapálí cigáro, obrazovku nespouští z očí. Hustý.

Nové kulisy, černoška natěsnaná do červených kožených šatů zvýrazňujících její křivky vchází do bytového domu. Postaví se jí do cesty zakuklený chlap a hbitě ji připoutá k zábradlí u schodiště. Pak ji popadne za vlasy a nutí ji, aby mu kouřila.

Bouchnou vchodové dveře, Nadine zabručí něco ve smyslu, že „na oběd se ta kráva přece vracet neměla“. Ve stejnou chvíli týpek ve filmu řekne: „Ještě si mého ptáka zamiluješ, uvidíš, všechny si ho zamilujou.“

Séverine si ani nesundala bundu a už křičí: „Zase koukáš na ty svoje prasárny?“

Nadine neodvrací zrak od televize a odpoví: „Jdeš v pravou chvíli, začátek by tě vykolejil, ale tahle černoška se snad musí líbit i tobě.“

„Okamžitě to vypni, víš moc dobře, jak mi to přijde nechutný.“

„Pouta tomu navíc vždycky dodaj šťávu, to je moje.“

„Vypni tu bednu. Okamžitě.“

Je s ní stejná potíž jako s hmyzem, co si zvyká na insekticidy: člověk aby furt vymýšlel nové způsoby, jak ho hubit.

Když Séverine poprvé našla na stole v obýváku kazetu s pornem, tolik ji to šokovalo, že nic nenamítla. Od té doby se notně otkala a neutralizovat ji dává čím dál víc zabrat.

Nadine má za to, že jí poskytuje opravdickou terapii. Postupně uvolňuje tu její staženou prdel.

Černošce mezitím falus skutečně zachutnal. Žravě si ho cpe do krku a oblizuje ho ze všech stran. Nakonec jí týpek postříká ksicht a ona škemrá, aby ji ošukal do zadku.

Séverine si stoupne k Nadine, úzkostlivě se snaží pohledem nezavádít o obrazovku a otravně piští: „Seš fakt nemocná a nakonec z tebe zešílím i já.“

Nadine se zeptá: „Mohla bys prosimtě jít do kuchyně? Radši bych si vyhonila u televize, sere mě, že kvůli tomu vždycky musím do pokoje. Nebo jestli chceš, klidně zůstaň.“

Séverine ztuhne. Snaží se pochopit, co se děje, a vymyslet nějakou odpověď. Pekelně jí to šrotuje.

Nadine video vypne, celá spokojená, že ji vytočila.

„Dělala jsem si srandu.“

Séverine se zjevně ulevilo, chvilku dělá uraženou, ale pak se rozpovídá. Plká něco o svém dni v práci a štráduje si to do koupelny, aby se podívala, jak vypadá. S vojenskou obezřetností si hlídá tělo, je odhodlaná za každou cenu udržet každý chlup i kus masa v souladu s aktuálními standardy. Zakňučí: „A nikdo mi nevolal?“

Zatvrzele věří, že se ozve ten kluk, co ji minulý týden zklátil. Jenže na hlupáka nevypadal, takže není moc pravděpodobné, že to udělá.

Séverine se na něj ptá každý den. A každý den naváže vztek-lým bédováním: „Vůbec by mě nenapadlo, že bude takovej. Parádně jsme si pokecali, nechápu, proč nezavolá. Je to nechutný, jak mě využil.“

Využil. Jako by snad měla tak ušlechtilou frndu, že se jí čurákem nedá udělat dobře.

Je až znepokojivé, kolik podobných hovadin dokáže o sexu vyplodit, aniž by si uvědomovala, že si v těch svých obšírných výkladech neustále protiřečí. Teď třeba vehementně opakuje, že není „žádná lehká holka“. Stereotyp „lehké holky“ pro ni

zahrnuje to úplně nejhorší z lidského druhu. Přitom se nemusí bát, že by tak působila. Je sice blbá, děsivě domýšlivá, odporně sebestředná a všechny její žvásty jsou otřesně banální, povolná ale není. Tím pádem si taky jen tak nevrzne, ačkoliv by to strašně potřebovala.

Nadine se na ni podívá úkosem, už zase jí bude dělat důvěrnici. Navrhne: „Připrav si na příště smlouvu. Týpek se tak zaváže, že ti bude dělat společnost i další den nebo že ti do tejdne zavolá. Když nepodepíše, tak nohy neroztáhneš.“

Séverine musí chvilku přemýšlet, jestli si to má vyložit jako útok, vtip, nebo dobře míněnou radu. Nakonec namísto odpovědi zvolí cudné zachichotání. Ta její upjatá slušnost je v něčem příšerně sprostá. Pak nemilosrdně pokračuje: „Já to nechápu, vždyť to není ten typ kluka, co by se vrhal na každou holku, jinak by se mi od toho prvního večera nelíbil. Něco mezi náma fakt proběhlo. Vlastně jsem ho asi vyděsila. Nemysli si, kluci se vždycky bojí holek se silnou osobností.“

Téma své „silné osobnosti“ vznáší ráda. Stejně tak často zmiňuje svou zvědavost a široký přehled. Její mysl je záhadou, jen Bůh sám ví, jak ji tohle napadlo.

Je pravda, že si dává záležet na tom, jak se vyjadřuje. Co chvíli se vytasí s nějakou bizarní frází poslušně přejatou od těch lidí, se kterými se zrovna stýká. Taky si vytváří repertoár kulturních odkazů, které si vybírá jako oděvní doplňky: jde s dobou a má zvláštní nadání napodobovat svoje okolí.

Prostě o svou osobnost pečuje tak, jako pečuje o svou depilovanou linii plavek, ví totiž, že aby kluka svedla, musí to rozbalit na všech frontách. Přičemž konečným cílem je stát se něčí ženou, a vzhledem k tomu, kolik si působí bolesti, by se dle svých představ měla stát ženou někoho na úrovni.

Jenže mužská intuice kluky vede k tomu, aby tuhle lidskou bonsaj obcházeli obloukem. Jednou si ale nějakého

zaháčkuje. A pak bude svoje základní potřeby vykonávat do jeho hlavy.

Nadine se protáhne, s tím chudákem, který na to Séverine jednou skočí, upřímně soucítí. Vstane a jde si pro pivo. Séverine ji následuje do kuchyně a žvaní dál. Toho hulváta, co ani nezavolá, už údajně neřeší. Ale zítra to přijde zas. Teď se dychtivě pustí do výčtu nejnovějších drbů.

Nadine se opírá o lednici a sleduje, jak Séverine mele pan-tem.

Sestřehovaly se z čistě praktických důvodů. Postupně se jejich soužití stalo patologickým, ale ani jedna z nich nemá na to, aby bydlela sama. Nadine se každopádně nemůže přihlásit na pracák, když nemá žádnou výplatní pásku. A Séverine ji snáší líp, než se tváří. V jádru je masochistka, svým způsobem si užívá, když se s ní někdo nemaže. Má v sobě zvrácenost, ale nepřívětivou.

Nadine dopije pivo a prohrábne popelník, hledá vajgl, ze kterého by něco káplo, protože je líná jít do trafiky. Najde půlku nedokouřeného brka. Zbývá v něm dost, z čeho se nahulit, a ten objev jí zvedne náladu.

Trpělivě čeká, než Séverine zase odejde do práce. Zdvořile jí popřeje hezký den. Prošmejdí jí pokoj, ví totiž, že tam má schovanou whisky. Pak si nalije pořádnou lampu a usadí se u televize.

Zapálí špeka, snaží se kouř podržet co nejdelší dobu. Hi-fi věž dá na nejvyšší hlasitost a video pustí bez zvuku.

I'm tired of always doing as I'm told, your shit is starting to grow really old, I'm sick of dealing with all your crap, you pushed me too hard now watch me snap.

Propast mezi ní a světem ji v tu ránu přestane trápit, nic ji nestresuje, všechno ji baví. S radostí rozpoznává symptomy nesmírné zmaštěnosti.

Sveze se hluboko do křesla, stáhne si kalhoty a přes látku kalhotek si se sebou hraje dlaní. Sleduje, jak se jí ruka pohybuje mezi stehny v pravidelných kruzích, zrychluje, podsadí pánev.

Podívá se zpátky na obrazovku, holka ohnutá přes schodišťové zábradlí hází hlavou doprava doleva, slastně vlní zadkem a pohlcuje jím klukovo péro.

There's an emotion in me, there's an emotion in me. Emotion n°13 blows my mind away, it blows me away.

Kapitola II

„Musíme přece něco udělat.“

Hošan to nechce nechat plavat. Je zklamaný a šokovaný, že se Manu tak snadno vzdává. Vyčítavě pokračuje: „Byl to jeden z tvejh nejlepších kámošů a někdo ho zavraždil. A ty tu sedíš a nic neděláš.“

Doteď si vystačil s opatrným a obecným výkladem o policejní brutalitě, nespravedlnosti, rasismu a o tom, že mladoši musí zareagovat a zorganizovat se. Teď ji poprvé takhle napřímo vyzývá, aby se rozčílila stejně jako on.

To, co se stalo, by podle něj mělo vyhnat lidi do ulic, a ta představa ho viditelně vzrušuje. Jiní takhle mluví o boxu, sexu nebo koridě. Určitá klíčová slova v něm vyvolávají obrazy, v nichž se vidí, jak po boku strašně úctyhodných a odhodlaných soudruhů mužně vzdoruje pořádkovým jednotkám a převrací auta na střechu. A z těch představ je celý rozechvělý. Je šlechetný a hrdinský.

Manu žádná hrdinka není. Zvykla si, že si v životě nevyškakuje, všechno ji sice sere, ale drží hubu.

Nemá v sobě zholu nic velkolepého. Až na tu neuhasitelnou žízeň. Mrdka, pivo, vizour, cokoliv, co jí nějak uleví. Se zálibou v apatii a nechutnosti to až trochu přehání. Rochnit

se v blitkách jí nevadí. Světem proplouvá v relativní osmóze, něco k pití a kluka, co ji zklátí, si najde skoro denně.

Hošan si neuvědomuje, jak moc má Manu revoluci na sa-lámu. K tomu, aby se člověk nadchl tak jako on, je navíc potřeba určitý smysl pro vyšší cíle a pro sebeúctu a toho se Manu nedostává.

Hrabe se v šuplíku, hledá lahvičku laku na nehty. Suše ho utne: „Tos mě jako přišel domů vysírat? Za koho se kurva máš, že mi tady děláš přednášky? Jak si vůbec můžeš bejt jistej, že ho někdo zabil?“

„To ví každej, sama jsi říkala, že...“

„Vykládam si, co chci, a chlastam dost na to, aby to nikdo nebral vážně. Navíc já říkala, že mu není podobný, aby se voběsil, to ty sis to přeložil tak, že ho voddělali fízlové. A nedoporučuju ti, aby sis moje kecy plet s těma svejma.“

Našla lahvičku a v sevřené pěsti jí máchá hošanovi přímo před nosem. Ten se rozvážně stáhne, zadrmolí něco ve smyslu, že se omlouvá, že ji nechtěl urazit. Jednak proto, že není zlý, a jednak proto, že Manu je podle něj schopná mu rozmlátit lebku. Svoje násilnické sklony nemá pod kontrolou a nebude čekat na politicky vhodný okamžik, aby se vyřádila.

Hošan dobře udělal, že se dal na ústup, Manu skutečně nemá daleko k tomu, aby mu vrazila.

I jí je samozřejmě jasné, že Camel se sám od sebe neoběsil. Na to byl moc hrdý. A třebaže se mu život moc nedařil, uměl v něm najít dost potěšení na to, aby ještě chvíli pokračoval. A hlavně by se nezabil bez toho, aby při tom aspoň tucet dalších nevzal s sebou. Zнала ho dost na to, aby o tom byla přesvědčená. Celkem si rozuměli, rádi spolu trávili čas a vyznávali stejné teorie o tom, jak se pobavit.

Jeho tělo našli včera, viselo v chodbě. Živého ho naposled viděli fízlové, co měli zkontrolovat, jestli dodržuje podmínku.

Nikdo se nikdy nedozví, co se skutečně stalo. A hošan má pravdu, i pro ni je těžké to přijmout a neřešit. Nicméně je toho schopná.

Nelíbí se jí, jak se na ni pokouší vyzrát, aby se rozčílila jako on, ani jak se snaží Camelovu smrt zužítkovat ve prospěch svých přesvědčení. Hošan má pocit, že mu ta mrtvola právem náleží, ať už z politických, nebo jiných pohnutek. Neskrývá pohrdání pro Manuinu zbabělost. Na to, aby si mohl pohrdání dovolit, ale v životě nedostal dost přes držku. S tím by mu Manu uměla pomoci.

Než si začne lakovat nehty, prozíravě si předem otevře pivo. Ze zkušenosti ví, že dostane žízeň, ještě než uschnou. Váhá, pak jedno nabídne i tomu usmrkanci, aby mu dala najevo, že zas tak našťvaná na něj není. Za chvíli už bude moc na káry, aby se jí ta záležitost dotýkala. Nakonec se vždycky smíří s představou, že část populace padne za oběť, a ona má tu smůlu, že přesně do té části patří.

Lak si nanáší ve stejném množství na nehty i na kůži, protože se jí ruka vždycky trochu třese. Třeba to při honění obarví i čuráky...

Hošan ji při tom vyčítavě pozoruje. Lakování nehtů nepatří k věcem, které považuje za správné. Je to známka podřizování se machistickým tlakům. Jelikož ale Manu spadá do kategorie utlačovaných, trpících nedostatkem vzdělání, není povinná být eticky korektní. Hošan k ní pro její prohřešky nechová zášť, je mu jí jen líto.

Manu si hlučně pofouká levou ruku a pustí se do pravé. Hošan jí připadá jako nevinná panna, která zabloudila do sprch v mužské věznici. Urputná oplzlost okolního světa ho nepřestává pohoršovat. Ze všeho, co ho obklopuje, je vyplašený, ďábel využívá všech zvrácených svodů k tomu, aby pošpinil jeho čistotu.

Někdo zvoní. Manu pošle hošana otevřít a třepe rukama, aby to uschlo rychleji. Přišel Radouan.

Ten zná hošana od vidění ze čtvrti, ale trochu ho rozhodí, že ho tu potkává, protože se s ním nebaví. Levičáci mají Araby za zpátečnické, přenábožné ichtyly. Arabáci mají levičáky za houfně homosexuální pobudy nasáklé alkoholem.

Nakonec Radouan usoudí, že si hošana přitáhla domů, aby ji ojel. To ho u ní nepřekvapuje. Zeptá se, jestli neruší, přičemž na Manu nenápadně pomrkává. Tak nenápadně, že hošan okamžitě zrudne a zavrtí se na židli. Sex je další téma, o kterém se nežertuje.

Manu se hloupě zachechtá a Radouanovi odpoví: „Jasně že ne, nerušíš. Potkali jsme se ve večerce, přišel si sem pokecat o Camelovi. Jedls něco? V lednici jsou náky těstoviny.“

Radouan si nabídne, počíná si jako doma, je tady totiž tak často, že tu jako doma je. Hošan se zase rozpovídá, je nadšený, že má dalšího posluchače.

Hošan je sám zářnou ukázkou toho, co zavrhuje, a ani ho nenapadne se nad tím pozastavit. Coby vnuk misionáře usiluje o konvertování domorodců ze čtvrti ke svému způsobu přemýšlení. Jde mu jen o jejich dobro, rád by je osvítil.

Přestože hošan není nejbystřejší, rychle mu dojde, že Radouana jeho řeči zajímají ještě méně než Manu. Hluboce zamroucený vyklidí pole.

Manu se s ním mile rozloučí. Na debilech je nejhorší, že nejsou tak bezvýhradně nesympatičtí jako ve filmech. Ve skutečném životě v sobě mají vždycky něco vřelého, pro co si je člověk oblíbí.

Navíc se hošan v podstatě nemýlí. Ve skutečném životě jsou bezvýhradně odporní jenom fízlové.

Manu ani nepočká, než první vrstva laku uschne, a nanesou druhou. Jinak totiž nemá do čeho píchnout. Radouan se vytáhne s kouskem haše: „Máš papírky?“

„V košíku za tebou. Tak ty teď huliš, jo?“

„Počkej přece. To je pro tebe, dar od krále Radouana.“

„Takže blbeček Radouan teď dealuje jako jeho starší brácha?“

„Neser... Hustlit se musí, mam to pod kontrolou.“

„Mně je to buřt. Proto teď nosíš ty gangsterský hadry? Vypadáš, jako by tě sponzorovaly všechny drahý značky na zeměkouli. O tvech kšeftech mluví celá čtvrť, seš tak blbej, že se do průseru dostaneš, ještě než tě stihnou sebrat fízlové. Došlápnu si na tebe místňáci...“

„Nehroť to, ti říkam, nic nevíš. Věř mi a zkus haš od krále Radouana, je nejlepší v celý zemi a pro tebe zadax.“

Pečlivě slepí dva papírky. Jak nehulí, nemá v balení cvik a dělá to opatrně. Navlhčí cigaretu po celé délce a rozpáře ji, jak to viděl dělat staříky. Je celý na větvi, protože mu to v těch hadrech sekne a navíc může Manu něco dát.

Ona tolik na větvi není, protože se o něm doslechla nechutné věci. Chová se pochybně k lidem, co si na pochybné kšeftování odvykli. Manu nepřijde na nic, čím by ho přivedla k rozumu. Na nic nepřišla ani tehdy, když s dealováním začínal. Nemá pro něj žádný vzrušující plán, co by ho udržel na správné cestě. Zopakuje: „Dávej na sebe pozor, používej trochu hlavu.“

A nechá ho přejít na jiné téma.

Kapitola III

„Neviděls ted' někdy Francise?“

„V poslední době ne...“

„Dlouho se neozval. Dáš mi pivo?“

V téhle hospodě je šero i za bílého dne. U nekonečného nálevního pultu vysedává pestrá horda štamgastů. Kaleidoskop příběhů, umělého osvětlení a šumu klábosení. Stahují se jedni k druhým, dávají si spolu skleničku, pomáhají si zabíjet čas, dokud nebudou dost ožralí na to, aby snesli návrat domů.

Nadine je pořád úplně zmaštěná, má zbystřené smysly a všímá si maličností. Pivo je vychlazené, půllitr vypije na dva loky.

Kousek od vchodu se pár studentů učí. Na stole mají rozložené sešity, recitují větičky a snaží se je našprtat.

Na druhém konci pultu se nějaký kluk baví s barmanem, ale potajmu sleduje vchod, aby jeho pozornosti neušla jediná holka, co vstoupí. Představuje si je v různých pozicích, vychutnává si, jak ho to vzrušuje, a při tom si povídá dál. Sex je pro jeho mysl jako vzduch pro plíce. Chodí sem často a Nadine nepřestává bavit ho zpovzdálí pozorovat. Může se vůbec nemravnost okoukat?

Na stoličce v rohu hraje klučina arkádovku. Holka vedle něj sleduje, jak barevné útvary klesají a zapadají do sebe.

Sotva ji pozdravil, soustředí se na hru. Ona se s ním stejně snaží mluvit: „Zrovna jsem se viděla s tou sociální pracovnící. Říkala, že by ses u ní měl zastavit.“

„Nech mě bejt, už jsem ti říkal, že nemam na nic nárok.“

Odpověděl sice hned, ale nevrle. Prostě chce, aby mu dala pokoj. Po kratší odmlce to na něj holka zkusí znovu, neústupně, ale omluvně: „Doma máš dopis, nechceš ho donést?“

Vypadá to, jako by ji ani neslyšel. Ona pokračuje co nejmírněji, ví totiž, jak ho štve, když ho ruší při hraní, ale nemůže si pomoci: „Nespál jsi doma už pět dní. Jestli už se mnou nechceš bydlet, tak mi to prostě řekni.“

Vynasnažila se, aby nezněla vyčítavě ani smutně, protože ví, že výčitky i smutek ho štvou. Kluk si hlasitě povzdychne, aby jí dal jasně najevo, jak ho rozčiluje: „Byl jsem jenom na tahu, to neznamená, že se chci stěhovat. Nech mě chvíli bejt, do prdele.“

Ta odpověď holku vůbec neuklidní. Vypadá ztrápeně, ale nic nenamítá. Dívá se na obrazovku, barevné útvary klesají čím dál rychleji. Klukovy prsty ukrutně hbitě mydlí páčkami.

Konečně stroj oznámí: „Game over.“ Holka se rozzáří: „Pojď, můžu tě pozvat na drink, dlouho jsme si nepokecali.“

Dala si záležet, aby zněla vřele, a ne prosebně, protože ví, že vřelost on oceňuje, ale prosebnost ho štve. Kluk se zeptá: „Máš desetifrankovku?“

„Jo, vždyť říkám, že tě zvu. Sednem si někam?“

„Tak dej, ještě si zahraju.“

Nastaví ruku, ona si netroufne vzdorovat a vytáhne z kapsy minci. Kluk ji hodí do automatu a řekne: „Tak snad nebudeš stát celou dobu za mnou, nemůžu se soustředit. Pokecáme večer, jestli chceš.“

„Přijdeš dneska pozdě?“

„Nevim, kurva, dej mi pokoj.“

Holka ví, že jestli kluk večer přijde, nejspíš bude na pokec moc ožralý. Nanejvýš ji zvládne převalit a ojet.

Usadí se sama ke stolku a objedná si kafe. Klukovi se v očích nezračí ani špetka vzteku, jen velký neklid. Nadine ví, že holka zůstane až do zavíračky a během večera se několikrát nešikovně pokusí upoutat jeho pozornost.

Vzhledem k tomu, s jak rajcovní brunetou teď ten kluk spí, by se radši tahle holka měla pořádně obrnit proti bolesti, protože čím méně s ní bude trčet doma, tím líp se k ní bude chovat.

Jenže ona bude čekat, jak dlouho bude třeba, a vydrží, co je třeba. Bude trpělivá a vynasnaží se, aby ho neštvala, dokud se k ní nevrátí.

Od jednoho stolu se zvedne týpek a potácí se k baru. Na tenhle stav je přece jenom trochu brzo. Zkouší, jestli mu barman dá na sekeru, ten ho vykopne.

Ve dveřích se zjeví tmavovláška, kluk na konci pultu vyvalí bulvy. Tahle v něm rozehraje vysokou hru vzrušení. Lhostejný klid ho opouští, začne se na stoličce vrtět a na barmanovo mrknutí odpoví: „Co naděláš, když ty potvory jsou všude.“

Nadine si danou holku prohlíží, snaží se jí vidět jeho očima. Proč zrovna tahle? Možná je podobná první holčičce, která mu dovolila strčit jí prst do frndy. Nebo má možná stejný úsměv jako ta holka z fotky, kterou celou opatlal, jak na ni při honění chmatal.

Sedne si k němu známý, kluk se ho nevinně zeptá: „Neznáš tamhletu brunetku?“

„Si piš, hloubkově. Prvotřídní kuřačka.“

„Ne že bych tvému slovu nevěřil, ale radši bych to zkusil na vlastní kůži. Mohl bys nás představit?“

Vezmou sklenice a jdou si k ní přisednout.

Ultrasexy míšenka ve vysokých podpatcích poblíž vchodu trápí dva kluky. Sukně jí sahá těsně pod rozkrok, odhaluje nekonečné nohy a kluci se snaží nepředstavovat si je omotané kolem boků toho, co ji klátí. Ona je s úsměvem poslouchá, ruku v bok, a když propukne v smích, pohupuje při tom pánví. Volání po sexu se tu časuje v rozkazovacím způsobu a znamená cestu do pekel. Je to *femme fatale* v původním smyslu slova „fatální“. Každý v hospodě zná příběhy kluků, co z ní zešíleli, a všichni kluci tu touží jen po tom, aby si tím prošli taky.

Nadine ji jednou večer viděla, jak se válí na zemi mezi dvěma auty, zrovna se pohádala s milencem. Ten bledý kluk se skláněl nad jejím strašlivě zkrouceným tělem, nedokázal pochopit, že někdo může takhle trpět, a její záchvat zuřivosti ho děsil. Byla jako posedlá, bušila si do břicha, aby ze sebe to zlo vymlátíla, křičela a svíjela se, uvnitř ji to spalovalo zaživa.

Nadine bylo trapně, že té scéně přihlíží, a zároveň ji ta holka šíleně přitahovala.

„Nadine, máš telefon. Podle mě to je Francis.“

Kapitola IV

Kuchyňský dřez pořád neodtéká. Voda zahnívá o to rychleji, že je vedro. Takže Manu hromadí špinavé nádoby v umyvadle v koupelně.

Radouan projednou nepřeháněl: je to fakt prvotřídní haš.

Popelník ani nevysype a mrskne jím do vody. Všechno, co se tam odmačí, okamžitě pokryje černý film. Pořádně popelníku zanádvává a dveře do koupelny zabouchne, aby se na to nemusela koukat.

Musí si jít koupit něco k pití. V hromadě špinavého prádla hledá nějakou míň pocintanou bundu. Slibuje si, že do konce týdne zajde do prádelny. Když si zapne jednu, která smrdí jako vajgly, dojde jí, že na bundu je vlastně dneska moc horko.

Má dojem, že zajít pro chlast se rozhodla už před několika hodinami. Byt se proměnil v obří hlavolam.

Radouan jí toho prvotřídního haše nechal pořádný kus.

Zapomněla, kam dala klíče. Při hledání zpréhází všechno, na co přijde. Hledá i v lednici, člověk nikdy neví.

Nakonec je najde v kapse jedněch džínů.

Přece jenom se vypotácí na ulici. Slunce ji udeří do ksichtu, napřímo jako reflektor. Je vedro, že by si klidně sedla na

chodník a počkala tam do večera. Přivírá oči, dojde jí, že si zapomněla vzít brýle, ale vracet se pro ně nahoru nechce.

Za chůze si v dlani počítá mince. Zdá se, že má dost na dva lahváče. Škoda, že zapomněla vzít zálohované sklo.

Z těchhle úvah ji vytrhne, když si všimne, že lak vůbec nezschl tak, jak předpokládala. Na nehtech má spoustu tenkých vlněk. Vlastně to vypadá celkem pěkně.

Z protějšího chodníku ji přijde pozdravit jedna holka. Nemají si moc co říct, ale obě tady ve čtvrti bydlí už roky. Oči má zalepené nějakým výtokem, zřejmě je ještě víc mimo realitu než Manu. Klasická smažka, dokáže ze sebe vysypat otvírací dobu okolních lékáren i seznam oblbováků ve volném prodeji. Věčně si drbe zápěstí a stěží dokončuje věty.

Když se přistěhovala, byla to hezká holka, zrovna dodělávala školu, i když by to do ní nikdo neřekl, měla spoustu plánů a celkem je zvládala i realizovat. To bylo před notně dlouhou dobou a skutečnost ji mezitím usadila a srazila na kolena, ale ona pořád věří, že ten svrab je v jejím životě jen přechodná kapitola, kterou se chystá definitivně uzavřít. Manu by vsadila krk, že se z toho tahle holka už nikdy nevyhrabe. Chvilí s ní pokecá.

Pak jde dál, mrkne do hospody na rohu, kde občas narazí na někoho, s kým by ráda pofelila. Je to tam celé potažené nánosem mastné špíny. Takový zemdlený dvůr zázraků, tak zatuchlý, že v tom ani není romantika.

Z hospody vyleze týpek a doběhne ji: „Hele, nevidělas Radouana?“

„Ne. Nevim, kde je.“

Takhle odpovídá vřdycky, stejně jako všichni místňáci. Nic neviděla, nic neslyšela, ať ji všichni nechají na pokoji. Chlap se okamžitě začne vztekat: „Jestli ho potkáš, tak tomu hajzlovi kurva řekni, že je hledanej, a až ho najdem, je po něm.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Ošukej mě.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.